

Temps mort

LLORT

crims.cat

Lluís Llorca (1966) signa les novel·les només com a Llorca. Des del febrer del 1986 treballa al diari *Avui*, actualment *El Punt Avui*. Ha publicat centenars d'articles, molts d'informació, però la majoria d'opinió, creació o crítica; els últims quinze anys al suplement *Cultura*.

Des del 1999, ha publicat deu novel·les i tretze títols infantils, ha participat en vuit llibres col·lectius de narracions i ha escrit una vintena de guions per a sèries d'humor de televisió.

Al Robert Camp, un barceloní de trenta-quatre anys, a l'atur, sense gaires il·lusions i de tarannà solitari, li comuniquen que li ha correspost l'herència d'una parenta de qui no havia sentit mai a parlar: una mansió aïllada a prop de Nova Orleans, a l'estat nord-americà de Louisiana. Té poc a perdre, de manera que decideix gastar els pocs diners que li queden en el viatge fins a la ciutat del jazz, la màgia negra i el Carnaval.

Allà es veu immers en una inexplicable pandèmia que el farà sentir encara més sol al planeta, envoltat de ninots i amb la missió de salvar el món.

Llort, com ja és habitual en ell, trenca amb els estereotips i canvia molt de gènere, jugant amb el lector. Del negre, naturalment, a la ciència-ficció, passant pel terror psicològic, la política-ficció, el *gore*, la *road trip*... Tot de referents cinematogràfics travessen una trama que es va tornant, quilòmetre a quilòmetre, més malaltissa i més violenta.

Amb aquesta barreja intergenèrica, l'escriptor torna a la col·lecció «crims.cat», on ja ha publicat altres novel·les negres com *No n'estiguis tan segur* i *Pes mort*, i ha participat als reculls *Crims.cat 2.0. Més sospitosos del gènere negre als Països Catalans* i *Barcelona. Viatge a la perifèria criminal*.

TEMPS MORT

SETEMBRE 2020

TEMPS MORT

LLORT

ALREVÉS

BARCELONA 2020

Primera edició: setembre del 2020

Per a Josep Forment, sempre al nostre costat

© Lluís Llord, 2020

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2020

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà

Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de

l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català

Editorial Alrevés S.L.

C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona

crims@crims.cat • info@alreveseditorial.com

ISBN: 978-84-17847-71-5

Codi IBIC: FF

Producció de l'ebook: booqlab

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

crims.cat

Es diu crims.cat i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de

lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu crims.cat!

Dirigida per Àlex Martín Escibà

«Senyores i senyors passatgers, ens disposem a començar el descens a l'aeroport Louis Armstrong de Nova Orleans. Els preguem que es cordin els cinturons de seguretat, posin vertical el respatller del seient i pleguin les safates. A partir d'aquest moment no és permès l'ús d'aparells electrònics ni de...»

El Robert no entén prou l'anglès, però el contingut del que estan dient per megafonia, sí. És el que diuen sempre, amb poques variacions, i, a més, avui és el tercer cop que ho escolta. Fa gairebé divuit hores que viatja en diferents avions. Han passat quatre anys des del darrer cop que va volar. Encara estava amb l'Alícia. L'Alícia amb ell, abans de deixar-lo sol. Van anar a Tenerife. Les últimes vacances junts. Mai fins ara no havia volat tantes hores. A més de Tenerife, havia viatjat a París i a Amsterdam. Sempre amb l'Alícia. Ha voltat poc, el Robert. Falta d'oportunitats, de companys, de diners. Aquest viatge li ha sortit bé de preu: 379 euros. Anada i tornada. Barcelona / Nova Orleans. Amb dues escales, una a Nova York i l'altra a Charlotte, a Carolina del Nord. Més de tres hores d'espera entre vol i vol en la primera i dues i quart, que inicialment havien de ser una, en la segona. Amb tant de canvi i la mala sort que s'atribueix, estava segur que li perdrien la maleta. Per això només se n'ha endut una de petita que pot anar a la cabina. I que ha carretejat tot el dia com si fos un gos petaner i obedient, amb la diferència que no ensuma el cul de les altres maletes. Tampoc no li cal gaire cosa, una mica de roba. A Nova Orleans ara no fa fred, ha vist a internet.

Des de dilluns 14 d'octubre, fa tres dies, a Catalunya hi ha protestes massives i diàries contra la sentència del Tribunal Suprem, que ha condemnat a un total de cent anys de presó els set polítics i dos activistes independentistes

jutjats pels fets relacionats amb el referèndum d'autodeterminació de la tardor del 2017. El Robert ha assistit a algunes concentracions, però no ha participat en la crema de contenidors. Les ganes les té, però considera que l'edat, ja no. I és que les protestes, al començament pacífiques, festives i imaginatives, cada nit han acabat amb aldarulls incendiaris a les principals capitals catalanes. Centenars de joves s'han enfrontat amb la policia per canalitzar la seva ràbia davant la falta de perspectives de futur i la progressiva pèrdua de garanties democràtiques.

El Robert tampoc no té el futur gens clar ni planer, per això ha volgut anteposar el seu tema personal al col·lectiu i ara vola lluny, físicament i mentalment, dels conflictes polítics. Dilluns passat l'aeroport de Barcelona va quedar ofegat per una marea de manifestants. Avui, dijous, no ha passat res d'extraordinari. Tot i això, per evitar problemes als controls de seguretat, només s'ha endut un raspall de dents com a material d'higiene personal. Ja comprarà gel de dutxa i pasta de dents un cop al destí. Ara es voldria rentar les dents, però l'atura la incomoditat del lavabo minúscul de l'avió i haver de rentar-se-les només amb aigua.

Està cansat de seure, de l'ambient artificial, de fer temps. A més, en el Boeing 737 d'aquest vol, dels sis seients possibles per filera, en blocs de tres separats pel passadís, li ha tocat el B, que, com l'E, queda al mig dels altres dos. És ingràt. A dreta i esquerra hi seuen dones obeses, negres i d'uns cinquanta anys que se'l miren, en un gest involuntàriament simètric, cada vegada que el Robert es pinça el nas i fa força per bufar, però sense obrir la boca ni expulsar l'aire. Els canvis de pressió reiterats li han deixat l'oïda sensible. Hi ha estones en què té les orelles

tapades, en altres nota punxades. Bufa per mirar de sentir-hi amb nitidesa. Bufa més. I les destapa.

«La temperatura a Nova Orleans és de vint-i-cinc graus i el cel està parcialment ennuvolat. La humitat és de...»

Una setmana abans no tenia previst viatjar a Nova Orleans i, suposant que algú l'hi hagués vaticinat, no s'hauria cregut que ho faria. I sobretot sobretot, no s'hauria cregut el motiu. Una herència. De la tieta d'Amèrica, que ni sabia que existís. De fet, sembla que era una cosina del seu avi i es deia Raimunda Besalú. Ell es diu Robert Camp Besalú, tal com consta al passaport que, ben bé per xamba, té i encara és vigent. Fa tres dies, va dedicar una bona estona a buscar-lo per calaixos, capses i carpetes. Un cop el va tenir a les mans va fer efectiva la compra del bitllet d'avió. Sort que hi va pensar, s'ha repetit unes quantes vegades. Aquestes coses no se li escapaven mai, a l'Alícia. Aquell document encara no havia sortit del país, ni del pis. Se'l va fer fa set anys, quan amb l'Alícia van plantejar-se visitar Nova York, precisament, cosa que al final mai no van fer. Si no fos perquè el motiu del viatge no és el turisme, podria haver passat uns dies a Nova York... Potser a la tornada. Sí, segons com vagi tot, a la tornada potser s'hi aturarà i farà una escala d'uns quants dies. I trepitjarà Manhattan, deambularà pel paisatge vist en tantes pel·lícules i es desnucará mirant els gratacels des de la vorera.

Fa una setmana va rebre un correu electrònic d'un bufet d'advocats de Nova Orleans, Grant, Barrow & Buchler. En anglès. Com que si alguna cosa li sobra actualment, i des de fa alguns anys, és temps, es va entretenir a traduir la carta amb el traductor automàtic de Google. Més que una traducció va ser una aproximació matussera, suficient, en tot cas, per entendre una mica el text original. La

Raimunda va morir fa uns quants mesos i, gràcies a la bona voluntat de qui va decidir buscar a ultramar possibles lligams familiars de la difunta, han pogut establir que ell és l'únic hereu.

Un cop interpretat això de l'herència, va tenir clar que era una estafa. Un intent d'estafa. Que si els seguia la veta, al final li tocava pagar alguna cosa per endavant, per a gestions o l'excusa que fos, i ja no en sabia mai més res. Com l'havien localitzat? Per què l'havien triat? Com és que tenien el seu correu? El nom i els cognoms eren els seus. De la cosina de l'avi no n'havia sentit a parlar mai i no ho podia consultar a ningú. A ningú viu. Va estar temptat de llençar el missatge, com un *spam* més, però, per provar, va contestar, en castellà, als advocats remitents i els va demanar què calia fer, quins passos calia seguir. Li van respondre unes hores després. Hauria de desplaçar-se fins a Nova Orleans per tramitar l'herència. No donaven més detalls. Afegien que en aquesta ciutat hi ha la casa de la seva familiar, el principal llegat. «I l'enterrament?», es va interessar el Robert en un nou missatge. Així obria ell mateix la via per on el podien sagnar. Ho va preguntar amb la intenció que, si li demanaven diners, es donaria el gust d'engegar-los a la merda i acabaria amb aquella història. «Per això no es preocupi, la senyora Besalú tenia una assegurança contractada i les seves restes descansen al cementiri de Lafayette.» Ups. Continuaven sense demanar-li diners. Tampoc no en tenia. De curiositat sí, i cada cop més.

Els advocats nord-americans —de fet un, perquè tots els correus anaven signats per James Melton—, en un nou ping-pong de correus, li van garantir que enllestir els primers tràmits seria qüestió de pocs dies, una setmana, com a màxim dues. Això pel que feia a les gestions per

posar en marxa el reconeixement testamentari i, si era el cas, el canvi de nom de la propietat i, naturalment, el lliurament de les claus de l'habitatge. El Robert va continuar preguntant, empassant-se cada cop més això de l'herència de la tieta d'Amèrica, quin cost tindria l'acceptació i, aproximadament, quin era el valor de taxació de la casa.

Dos dies llargs després li van contestar que el cost dels seus honoraris podia ser de cinc mil a sis mil dòlars, però que la seva parenta tenia un compte amb, encara, uns deu mil dòlars que, si no sorgia cap entrebanc inesperat, també serien per a ell. Sense explicitar-ho, li donaven a entendre que els podria pagar la minuta amb part de l'efectiu de la Raimunda. El Robert, quan ho va llegir, no va poder reprimir uns quants iuhus i li va quedar estampat a la cara un somriure de babau que es va mantenir ben tibet tres minuts, fins que, rellegint el text, es va fixar en allò de l'«entrebanc inesperat». De quina mena? Era ell a qui buscaven o no? Era l'únic hereu o no? Algú que té una assegurança d'enterrament, com aquesta Raimunda, no té el testament al dia? Costava de creure. No podien pretendre que viatgés fins a l'altra banda de l'oceà per no res...

Mentre rumiava tot això li va arribar un altre correu. Responien a la segona pregunta. Li detallaven que la propietat era una mansió d'uns mil cinc-cents peus quadrats amb un terreny enjardinat de tres acres. Li van advertir, però, que podia estar en pèssimes condicions perquè la seva propietària feia dues dècades que vivia en una residència, on havia mort a primers de febrer, a la venerable edat de cent tres anys, i que la casa, per les dades que tenien, sembla que havia estat deshabitada tots aquells anys, o bona part. D'altra banda, com que no hi

havia testament, trigaria entre sis i nou mesos a poder vendre la propietat, si és que aquesta era la seva intenció, fins que es tanqués el recorregut burocràtic que ara iniciaven. Tenint-ho en compte tot plegat, però, el valor de la casa amb el terreny podria situar-se entre els quatre-cents mil i els cinc-cents mil dòlars, en l'estat actual.

Mig milió de dòlars?! Sí, home, i què més?

El Robert se sentia com en un concurs o, encara més, com en una *escape room*. Havia de desentortolligar, i de pressa, l'enigma que li donaria accés a la clau que li obriria la porta a la veritat que el trauria d'aquell merder.

Merder? Quin merder? De moment només estava intercanviant correus amb el tal James Melton, en representació d'una firma d'advocats que havia buscat a internet i que existia, si més no. Aquí no hi havia res de conflictiu ni perillós. Era ell, el Robert, qui preguntava, no qui donava informacions. Una parenta desconeguda. Una herència. Una mansió. Mig milió de dòlars. Trigaria una mica a poder-la vendre. Els impostos? Els impostos... Els impostos!

«I els impostos de successió?», va preguntar al Melton. Segur que el ganxo era aquí. Hauria d'avançar cinquanta, vuitanta, cent mil dòlars i ells mateixos li podrien aconseguir un préstec a un interès raonable. Posant la casa d'aval. I se la quedarien...

Li volien vendre un crèdit.

Li volien prendre la casa. L'herència.

Per fi havia localitzat el parany.

Sí? Segur? Per què uns advocats de Louisiana haurien d'enredar un paio com ell, de Barcelona, fent-lo anar a Nova Orleans per contractar un crèdit? Massa recargolat i poc rendible.

El Robert va escurar la cervesa i va deixar l'ampolla damunt la taula, davant d'altres nou acumulades al llarg dels darrers dos dies. Mantenien formació de bitlles, en triangle, esperant la gran bola, el cop final. Va aparcar la paranoia en doble fila i es va posar a fer conversions, que era més positiu. El resultat final va ser que, si no era una estafa —que encara ho podia ser—, una broma —que no ho veia possible, perquè no tenia pràcticament amics i els coneguts del bar no estaven per a tanta sofisticació només per riure una estona— o un error —que no fos ell l'hereu legítim—, potser rebria una mansió, no un piset ni una caseta, no, una mansió, d'uns quatre-cents cinquanta metres quadrats, en un terreny de dotze mil metres quadrats, que podria vendre, pel cap baix, per tres-cents cinquanta mil euros. Impostos a banda.

Unes trenta-cinc hores després va rebre un nou correu de resposta, breu. A Louisiana, i segons les lleis federals, no hi ha impost de successió per a herències de menys d'onze milions quatre-cents mil dòlars. Ell, per tant, n'estava exempt. Una altra cosa era que es volgués vendre la propietat i treure els diners del país. Si era el cas, el podien assessorar.

El Robert va esclatar en rialles nervioses, nous iuhus i aplaudiments dedicats a l'ordinador, tot trencant el silenci nocturn del pis. Se li va escapar un cop de puny eufòric contra la taula i les ampolles van saltironar en bloc abans de caure aleatòriament. *Strike!*

És dels que pensen que els ianquis són uns imbècils prepotents, però si hagués tingut al davant l'advocat que va ser el seu interlocutor aquells dies, el James Melton, el James, li hauria fet dos petons. I una abraçada intensa. I això que l'Àlicia l'acusava de ser poc empàtic.

Arribat a aquest punt, el Robert havia de prendre una decisió.

Va consultar el seu compte corrent: 1.347 euros. I una mica més de cinquanta a la butxaca. A aquesta xavalla cal sumar-hi el pis de cinquanta-cinc metres quadrats al barri de la Ribera, en un quart sense ascensor ni prou llum natural, que havia heretat dels pares i que després de l'etapa amb l'Alícia ha perdut la brillantor que va recuperar en aquella època, tant pel que fa a neteja com a vibracions emocionals, tot i els moments baixos i complicats, que també n'hi va haver.

No té res més.

Va albirar el seu futur immediat: esgotar els dos últims mesos d'un atur reincident. I anar engruixint la llista de candidatures laborals rebutjades, que cada vegada presenta amb més inèrcia que convicció i esperança.

Va valorar el seu present: trenta-quatre anys tot just estrenats; sense parella des de fa quatre, després de cinc de convivència; per sort sense fills; sense feina ni ofici; sense obligacions familiars perquè és orfe des dels vint-i-tres i fill únic, com ho van ser els seus pares, d'orfes i fills únics; sense animals domèstics... Sense il·lusions.

Per tot plegat, va buscar el bitllet més barat, va poder tramitar en poques hores i telemàticament l'autorització imprescindible per poder entrar als Estats Units, va canviar a dòlars la resta del compte fent una mena d'*all in* i avui, 17 d'octubre del 2019, està arribant a Nova Orleans amb poc equipatge, força nervis i incerteses i, potser, massa expectatives.

Quan ha passat el control de passaports s'ha sentit com un miserable. El seu aspecte esprimatxat i més aviat menut, els cabells llargs recollits en una cua, la barba esclarissada i desendreçada, la manera de vestir informal, amb una samarreta lleugerament pudent, uns texans galdosos i unes velles New Balance d'imitació, el color trencat de la pell de la cara, les bosses sota els ulls enfosquides pel cansament acumulat i la falta d'una peça dental, l'ullal dret superior, segur que hi han influït, però sospita que el responsable principal ha estat el seu anglès, molt limitat i, per culpa de les circumstàncies, quequejant. La noia negra, en aquest cas jove i no grassa, que l'ha atès des de dins d'una de les cabines de control d'immigració li ha preguntat si turisme o negocis i ell ha respost que turisme. Per intuïció automàtica ha decidit que seria el més pràctic. Pel que fa al temps d'estada, ha dit que deu dies. Després de recitar-li amb desgana una mena d'oració sense música que el Robert no ha sabut si eren drets, deures, consells o insults, l'agent ha indicat al següent de la filera que s'acostés. El Robert ha interpretat que, de manera col·lateral, li estava dient que amb ell ja havia acabat i, per tant, que podia trepitjar els Estats Units d'Amèrica que Déu Nostre Senyor salvi de tot mal, amén. Tot i això, ha avançat amb passos dubtosos i el cor accelerat, seguint el recorregut delimitat. Ha anat superant mirades d'altres policies i tanques i breus cues per traspasar portes fins que els passadissos cada cop han estat més amples, la llum més clara i la seva petitesa més evident, però menys acomplexada. Unes dinou hores després d'haver-se enlairat a l'aeroport del Prat, el Robert és a Nova Orleans. En un gran rellotge esquitxat per la lluminositat de les botigues de menjar ràpid que hi ha sota, ha vist que són tres quarts

d'onze. De la nit. A Barcelona, gairebé les sis de la matinada.

Ha accelerat el pas un cop que ha tingut clar cap on hi ha la sortida i, abans d'accedir a l'exterior, ha saludat una estàtua peculiar del trompetista que dona nom a l'aeroport. Un Louis Armstrong de gairebé quatre metres d'alçada, amb americana blanca, trompeta erecta i ulls exaltats.

S'ha deixat amarar uns instants d'aire càlid, per fi sense filtres ni alteracions artificials de cap mena. Ha notat una olor diferent de la de Barcelona. Els arbres i les plantes, la gastronomia de carrer, les indústries i els nivells de brutícia i contaminació creen l'aroma de cada ciutat. En molts casos i zones són similars. En altres, tenen notes diferencials que el Robert percep, en la seva limitada experiència, encara que no aconsegueix identificar-ne l'origen. Inspira amb força. Ha superat una pantalla més. Ara hauria de buscar un tren, el metro, un autobús que el porti al centre de la ciutat i, un cop allà, triar un allotjament barat. Ho hauria d'haver buscat i reservat des de Barcelona. L'Àlicia ho hauria contractat tot abans de començar el viatge. I sabia quin transport valia més agafar i on trobar-lo.

Està tan cansat que cedeix a la mandra i puja a un taxi. No sap si el recorregut serà llarg, ni el preu que pot tenir. És un monovolum blanc i negre. Esperava un taxi groc, com els de Nova York. O, en tot cas, un model de cotxe d'aquells grossos tan americans. Potser ha pujat en un servei especial... Tant és. Intenta demanar al taxista si sap d'algun hotel econòmic. Té la sort de coincidir amb un xofer colombià que sense rumiar-s'ho gaire afirma que l'Indian House Hostel li encantarà.

—Petit, gent jove, bon ambient i menys de vint-i-cinc dòlars la nit —detalla en un castellà endolcit per dos accents combinats. I comença a circular.

—Hòstia, que barat... I és cèntric?

—Sí, bastant. És a South Lopez, a tocar de Canal Street, a uns quants carrers del French Quarter.

—I de... —el Robert busca una adreça en un dels papers que duu a la motxilla de viatge—... d'una zona que es diu... Central Business District? Queda lluny?

—No, també és a prop.

Haurà de començar a donar la raó a l'Alícia, que li deia que no era veritat que tingués mala sort, que el que passava és que no sabia valorar les situacions de la seva vida en la justa mesura. Per molt que ho vestís de consell benintencionat, en el fons li estava dient que si no trobava feina o si quan en trobava només li durava uns mesos o, com a molt, un any era per culpa seva. Va ser un dels temes de discussió més habituals. Sobretot al final. Com que ella no tenia problemes de feina perquè sempre havia treballat a la perruqueria familiar, tot ho veia molt fàcil. Ell té mala sort, això és un fet. Una altra cosa és que per fi el seu destí hagi canviat.

—A quina distància som, de l'hotel?

—Què vol dir?

—Per saber quant em costarà la carrera...

—Tranquil, amigo, només unes quinze milles.

En Robert calcula molt per sobre que no són gaires quilòmetres. Assegura la jugada.

—I en dòlars? —Somriu de manera explícita al retrovisor, ocupat pels ulls del xofer.

—Trenta-sis dòlars. En aquesta companyia tenim preu tancat des de l'aeroport. Trenta-sis dòlars per un viatger... Els té, oi?

—Sí, sí. És clar que els tinc. —Gairebé s'ha sentit ofès, però opta per tornar a forçar un somriure procurant que el taxista el vegi. Com que no reacciona, mira per la finestra.

A diferència de Barcelona que, en sortir de l'aeroport, primer es circula una estona per l'autovia abans d'arribar als carrers de la ciutat, aquí han passat pocs nusos viaris i ara ja estan recorrent avingudes amb grans cases unifamiliars. No són carrers gaire il·luminats. Ni transitats. Abaixaria el vidre per ensumar la nit. No gosa per si el conductor s'emprenya perquè perd la fredor de l'aire condicionat.

El taxista trenca el silenci moderadament tens que s'ha creat pel tema del pagament.

—Turisme?

—No, però potser aprofito i en faig... Què es pot veure?

—Aquí tothom ve per Carnaval. I pel French Quarter.

—Què és? —Ara sí que vol saber què significa—. Un festival?

—No. El Barri Francès, ja sap, el que surt a les pel·lícules, amb música en directe a cada rajola, balconades guarnides, alcohol, marihuana i unes negres de bandera.

—Ah, sí que ho he vist en algunes pel·lis. Una del Tom Cruise fent del Reacher, oi?

—Yeah. *Jack Reacher: Never go back*.

El Robert no té clar si li ha dit el títol o qualsevol altra cosa. Calla.

Els carrers d'ara són més foscos, més modestos. Continuen tenint cases unifamiliars, com abans, una al costat de l'altra, sense arribar a adossades, però són més petites i velles. També ha vist alguns edificis industrials i poques botigues obertes. El taxi s'atura davant d'una casa de color aparentment grogós. A la resta del carrer, totes són de tons més foscos o d'obra vista.

—És aquí? —Espera que no. Ha viscut tota la vida en un carreró de la Ribera, però això, potser pel cansament i la poca llum, fa tuf de cul del món.